

200 γραμμάρια τραγωδία

Συνηγορώντας για μία αγορανομία θεάματος

ΤΟΥ ΣΠΥΡΟΥ ΠΑΓΙΑΤΑΚΗ

Γιατί τάχα να τιμωρούνται από το νόμο μονάχα αυτοί που πουλάνε αλλοιωμένα τρόφιμα;

Ωρες ώρες σκέφτομαι πόσο απαραίτητη θα ήταν και μία αγορανομία θεάματος. Σκέψεις που γεννιούνται ειδικά τώρα το καλοκαίρι, οπότε μαζί με τον τουρισμό ευδοκμεί στον τόπο μας και το -καταταλαιπωρημένο- αρχαίο δράμα. Τα παλιά (όχι αναγκαστικά τόσο καλά όσο τα θέλει ο θρύλος) χρόνια η ελληνική επικράτεια υπέφερε -πολιτιστικά- από τα προχειροφτιαγμένα μπουλουκια.

Κάτι ανάλογο συμβαίνει στις μέρες μας με τους περιοδεύοντες θερινούς θιάσους, οι οποίοι περιφέρουν σ' όποιον Δήμο και σ' όποια Κοινότητα αγοράσει για μερικές εκατοντάδες χιλιάδες την -ανεμοδαρμένη

κι εκ των ενόντων στημένη- αρχαία τραγωδία ή κωμωδία τους. Ομως, ένας τρανταχτός κλασικός συγγραφέας κι ένας πασίγνωστος τίτλος φυσικά και δεν αρκούν από μόνοι τους.

Πάρτε για παράδειγμα τις «Βάκχες», που παρουσιάστηκαν πριν από λίγο καιρό μπροστά στο, ανύπιο για το τι του έμελλε να πάθει, κοινό του φετινού Φεστιβάλ Κασοάνδρας. Σηγηθοτημένη από το Νίκο Παροίκο και υποστηριζόμενη από τη μεγαλότομη «Θεατρική Εξοδο Αιγαίου», η πλέον σύνθετη και η μόνη μέχρι σήμερα μη αποκρυπτογραφημένη τραγωδία του Ευριπίδη, εμφανίστηκε στη Χαλκιδική με τα καρναβαλιστικά της.

Αν υπάρχει ιερό δέος το οποίο πρέπει να εξωτεριρευθεί, αν ο θεατής οφείλει να ριγθρεί μπροστά στη θεία έκσταση και στο γνήσιο εκ βα-

θών πάθος, αν ο νους ωθείται σε στροβιλισμούς πέραν του καλού και του κακού στη διάκρισή μιας παράστασης, τότε αυτό συμβαίνει σ' αυτή την ιστορία όπου πρωταγωνιστεί ο θεός Διόνυσος κι όπου αναλύεται η σχέση ανθρώπου-Θείου.

Εννοείται, τώρα, πως ντύνοντας μερικούς κακόμοιρους ερμηνευτές με χάντρες, κουρέλια κι άχυρα, βάζοντας τους να χοροπηδάνε πάνω σε μια πρόχειρη ηχογράφηση, ενώ απαγγέλλουν με στόμφο κείμενα τα οποία δεν τους απασχόλησαν περισσότερο από το να τα μάθουν απ' έξω, το μόνο που -μοιραία- κατορθώνει ο οποιοσδήποτε σκηνοθέτης είναι το να διεκπεραιώσει τα -περίπου- 90 λεπτά της παράστασης. Η επόμενη πιάτσα, το επόμενο φεστιβάλ, πανηγύρι, «πολιτιστικό καλοκαίρι του '95» αναμένει, κάποια χιλιόμετρα πιο πέρα...